

Taming Charlotte
by Linda Lael Miller

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LINDA LAEL MILLER

ÎMBLÎNZIREA
CHARLOTTEI

Capitolul 1

Chiar și la acea oră a prânzului, aerul pieței, al souk-ului, lucea și se unduia de căldură. Puii cârâiau, vânzătorii țipau și se certau, maimuțe ce purtau veste micuțe și fesuri țipau ca să atragă atenția și o muzică stranie, permanentă, răzbătea printre prăvălii, în locul brizei. Mirosurile de condimente și de carne nespălată concureau cu fumul înțepător de la focurile cuptoarelor, iar cutele de mătase strălucitoare ale rochiei împrumutate a lui Charlotte se lipeau de pielea ei transpirată.

Ea era captivată.

Însoțitoarea ei, Bettina Richardson, care era cu câțiva ani mai tânără decât Charlotte și înveșmîntată la fel de dezgustător, nu-i împărtășea entuziasmul.

– Tata ne va omorî dacă va afla că am venit într-un asemenea loc îngrozitor! șuiera ea, vâlul care-i acoperea fața tremurînd sub respirația ei precipitată. Ei, am putea sfîrși prin a fi duse în deșert de vreun șeic.

Charlotte oftă.

– Tocmai asta e păcat, că n-o să fim! spuse ea doar ca să o necăjească pe Bettina.

– Charlotte! țipă Bettina, șocată.

Charlotte zîmbi dindărătul vălurilor ei. Familia Richardson navigase spre regatul insular al Riz-ului, care se întindea între Spania și coasta Maroc-ului, ca să viziteze niște vechi prieteni, negustori bogați pe care îi cunoscuseră la Boston. Bettina dorise să rămînă la Paris pînă cînd venea vremea să navigheze spre Londra și apoi spre Statele Unite, dar Charlotte dusesese muncă de lămurire împotriva acestei idei. Nu avea de gînd să piardă șansa vizitării unui asemenea loc exotic precum Riz-ul, de vreme ce exista vreo posibilitate de aventură.

Asta, desigur, era ceva ce o vizase pe Bettina în mod special. Trebuisse constrînsă să împrumute rochii și voaluri din garderoba gazdei lor, să se strecoare afară pe o porțiță lăturalnică și să se aventureze pe străzile înguste, prăfuite, urmărind mirosurile și vacarmul sunetelor spre souk.

Stînd în fața unei prăvălioare din piață, Charlotte atinse ușor un coș făcut de mînă. Își va aminti ziua aceasta pentru tot restul vieții și, din cauza plictiselii disperate, fără îndoială că o va mai înflori pe ici-pe colo. Ar putea adăuga un șeic măreț urcat pe un splendid armăsar arăbesc călărind spre bazar ca să cumpere sclavi, sau poate chiar și o bandă de pirați, împrăștiind puii și negustorii în toate părțile cu săbiile lor...

Meditația plină de fantezie îi fu întreruptă de agitația de la capătul șirului de tarabe colorate ai căror pereți antici erau fisurați. Bettina înhță antebratul lui Charlotte cu o forță surprinzătoare și murmură:

– Să ne întoarcem la casa familiei Vincent, Charlotte, te rog.

Charlotte rămase în picioare uitându-se lung la bărbatul care mergea cu pași mari prin mulțime, aproape necrezându-și ochilor. Ținându-și respirația timp de câteva clipe se simți din nou ca o școlăriță în Seattle. Se urcase pe greementul unei nave, pe *Enchantress*, și sus, la înălțime, curajul îi pierise. Se ținuse strâns de sfori, fiind prea îngrozită ca să coboare singură.

Patrick Trevarren urcase să o aducă. Bettina tremură ușor.

– Charlotte! se rugă ea mîhnită. Nu-mi plac privirile omului ăluia! Probabil că e un tâlhar de drumul mare.

Charlotte nu se putu mișca și fu recunoscătoare în special voalurilor ei, fiindcă știa că zîmbetul ușor care îi tremura pe buze era unul idiot. Patrick nu se schimbaseră foarte mult în zece ani, deși pieptul și umerii i se lățiseră, iar trăsăturile feței erau mai ascuțite; încă își purta părul negru un pic cam prea lung, prins la spate în coadă cu o fundă subțire, neagră, și privirea-i violentă era la fel de tăioasă ca și înainte. Pășea cu o siguranță arogantă care o înfurie pe Charlotte și totuși inima îi pulsa în gît, dar era tot ceea ce putea face ca să nu alerge spre el și să-l întrebe dacă își mai amintea de ea.

N-ar fi recunoscut-o, firește, și chiar de ar fi recunoscut-o, fusese doar o fetiță cînd se întîlniseră ultima dată. Visase la el în toți acești zece ani, țesînd fantezie după fantezie în jurul tînarului marinar, dar probabil că el nu se mai gîndea la ea.

El se apropie și chiar dacă fața puternic bronzată și aristocratică îi era luminată de un zîmbet, privirea lui era rece. Luă o portocală coaptă de pe o teighea de fructe, folosind vîrfurile unui hanger prins

la cingătoare și îi aruncă o monedă vînzătorului aplecat servil.

Charlotte nici nu se mai mișcă, nici nu scoase vreun sunet în afară de respirație, dar ceva din ea îl făcu să se oprească. El veni și se învîrți în jurul ei și al Bettinei care tremura, uitându-se în ochii ca de chihlimbar ai lui Charlotte cu o expresie îngrozită.

„Spune ceva”, își ordonă Charlotte cu frenezie, dar nu putu. Gura îi era lipită.

Patrick o cîntări pentru încă o clipă, își trecu privirea peste rochia strîmtă pe care o purta, apoi o ocoli ridicînd din umeri. Curăță portocala în timp ce mergea, aruncînd resturile unei maimuțe gălăgioase.

– Asta e, spuse Bettina ferm. Plecăm, Charlotte Quade, chiar în clipa asta. Ți-a fost un pirat, dacă am văzut bine.

Charlotte privi cum Patrick se opri ca să se uite la o ființă bine făcută și acoperită de voaluri care dansa pe o scenă improvizată între două butoaie și simți o gelozie afîit de intensă, încît deschise gura și începu să gîfîie.

– Și știm cu toții că tu ai văzut sute de pirați, replică ea cu un sarcasm neobișnuit. Se simți pe loc cuprinsă de remușcări pentru faptul că fusese tăioasă. Fiindcă dacă ea și Bettina nu se potriveau perfect ca prietene, Bettina era decentă și destul de sensibilă, nemeritînd un asemenea tratament.

Lacrimile deja umpluseră ochii verzi ai Bettinei. Era singură la părinți, crescută cu blîndețe și nu-i fusese ușor să nu le dea ascultare acestora, strecurîndu-se afară din casa familiei Vincent ca să exploreze o piață străină.

– Iartă-mă, spuse Charlotte blînd, simțindu-se distrusă privindu-l pe zîmbitorul Patrick, care o

ridică pe dansatoare de pe scena improvizată și aruncă o monedă bărbatului înveșmîntat oriental care stătea în apropiere. Vom... vom pleca acum.

Hotărîită să nu mai privească înapoi, Charlotte se îndreaptă de umeri și o porni în direcția locuinței familiei Vincent. Simțurile îi erau răvășite de șocul revederii atît de neașteptate a lui Patrick Trevarren și nu suporta nici măcar să se gîndească unde s-ar putea s-o ducă pe dansatoare.

Era zăpăcită și conștientă de nervozitatea crescîndă a Bettinei și drumul pe care veniseră doar cu o oră mai devreme era greu de găsit, fără zgomotul și vînzoleala din piață după care să te ghidezi. Toate imposibilele străduțe înguste arătau la fel și fiecare din cele douăsprezece putea duce la locuința liniștită pe care o părăsiseră atît de curajoase.

Bettina se smiorcăia și își șterse ochii cu voalul.

– Știam eu, se agită ea, ne-am rătăcit.

– Taci, se răsti Charlotte nervoasă. Ne întoarcem în bazar și întrebăm în ce direcție o luăm.

– Dar nu știm limba, îi reaminti Bettina cu o precizie înnebunitoare.

– Atunci o luăm pur și simplu de la capăt, încercînd fiecare rută pînă cînd o găsim pe cea bună, răspunse Charlotte. Vorbea ceva mai optimist decît se simțea.

Bettina se smiorcăi alarmată.

– N-ar fi trebuit să te ascult, țipă ea furioasă. Știam că se va întîmpla ceva îngrozitor dacă nu-l vom asculta pe tata și am avut dreptate.

Charlotte își mușcă buza de jos ca să nu-i spună Bettinei să tacă.

– O să ne întoarcem cu bine, răspunse ea cu o voce voit blîndă, cînd se putu controla. Îți promit. Dar trebuie să fii calmă, Bettina.

Tînăra fată respiră adînc și lung și privi în jur la strada pustie. Era ciudat cît de liniștit părea locul după vînzoleala și agitația din souk.

– O să trebuiască să beau otravă dacă ne iau prizoniere și ne forțează să trăim în harem, amenință Bettina, ca fapt divers, după ce-și mai revenise un pic.

Charlotte poate că ar fi rîs în alte circumstanțe. Fapt era că, probabil se aflau în mare pericol, hoinărind așa neescortate într-un oraș în care cultura diferea atît de mult de a lor.

Nu avea altă soluție decît să se întoarcă la bazar, să încerce să-l găsească pe domnul Trevarren și să-l roage s-o salveze pentru a doua oară. Ar fi fost o umilire insuportabilă, de vreme ce era pe cale să se ocupe de dansatoare într-un mod cît se poate de scandalos, dar Charlotte nu vedea altă posibilitate. Ea și cu Patrick nu se despărțiseră în termeni cordiali în ziua aceea în Seattle, dar probabil că era singura persoană din souk care vorbea engleza.

Își strecură brațul pe sub cel al Bettinei.

– Vino. O să ne întoarcem acolo unde ne e locul, o să bem ceai și o să rnîncăm ciocolată, înainte ca părinții tăi să ne simtă lipsa.

Bazarul, aglomerat înainte, se umpluse acum de oameni și de măgari. Charlotte se ridică pe vîrfuri, căutînd să vadă capul descoperit al domnului Trevarren printre celelalte acoperite ale negustorilor și clienților, dar nu dădu de el.

Bettina scoase un scîncet sugrumat și Charlotte își controlă iritarea.

Atunci oamenii se îmbulziră în jurul lor. O cîrpă murdară, unsă cu o substanță chimică, fu dusă la nasul și gura lui Charlotte, iar brațele îi fură ținute pe lîngă corp. O auzi pe Bettina țipînd isteric și atunci lumea se reduse la un vîrf de ac și dispăru. Nu mai era nimeni, decît pustiul fără de sfîrșit.

Patrick Trevarren o apucă pe dansatoare de solduri și o urcă înapoi pe scenă. Simțindu-se generos, o măguli cu un surîs și cu o monedă, pe furîș, iar în acel moment atmosfera densă a souk-ului fu străbătută de un țipăt ascuțit de femeie.

În Riz, ca peste tot în lumea arabă, femeile erau obiect de comerț, dar Patrick crescuse în Boston și își făcuse studiile în Anglia. Drept urmare, era blestemat cu o origine aristocratică și, chiar dacă simțea că ar fi fost o greșeală să răspundă suferinței acelei femei gălăgioase, nu putu să nu se ducă să o caute.

Își croi drum prin mulțime și o găsi pe una dintre cele două femei pe care le întîlnise mai devreme. Vălul îi alunecase și după sunetul nazal, Patrick o identifică drept americană.

Exasperat, o cuprinse cu mîinile de umeri și o zgîlții. Arabii curioși se mai retraseră un pic.

– P... prietena mea! hohoti fata. P...prietena mea a fost r...răpită de pirați.

Patrick își încordă maxilarul în timp ce își aminti cum se uitase mai devreme în ochii aurii ai femeii. Avea în ea ceva tulburător de familiar.

– Unde s-a întîmplat asta? întrebă el, luptîndu-se să nu-și piardă cumpătul. Cîți bărbați erau? Ai văzut în ce direcție au luat-o?

Fata se lamenta din nou cu voce tare.

– Erau cel puțin o sută, reuși ea să spună în cele din urmă. Ochii ei verzi erau roșii și umflați, iar vîrfurile nasului deja arăta jupuit. Și cum aș putea ști pe unde au luat-o? Eu nici măcar nu pot găsi drumul spre locuința familiei Vincent.

Patrick alese o figură familiară din mulțime, un băiețel onest care îi mai făcea uneori comisioane și îi dădu cîteva piese de argint. Cunoștea familia Vincent și chiar îi vizitase cu mai multe ocazii. Într-o arabă rapidă îi dădu instrucțiuni băiatului să o ducă pe doamna acasă, evident, nu ar fi fost de nici un ajutor în găsirea prietenei ei. Apoi începu să-i chestioneze pe spectatori.

În ciuda faptului că Patrick vorbea limba locală cu ușurință, că era binecunoscut în regat și că era primit în case de toate nivelele sociale, rămînea totuși un străin. Oamenii care frecventau piața ar fi simpatizat cu răpitorii, nu cu fata. Pentru ei, vînzarea fetelor inocente la tîrgul de sclavi reprezenta un comerț cinstit.

Totuși, Patrick cercetă aleile care porneau din souk în fiecare direcție, fiind cuprins de un sentiment de panică în timp ce se lupta să accepte inutilitatea căutărilor lui. Fata era pierdută; nu putea fi salvată de la destinul care o aștepta.

După-amiaza tîrziu, cînd soarele lumina vechiul oraș prăfuit, Patrick se întoarse în port unde *Enchantress*, nava lui, era ancorată.

Ea se afla într-o văgăună întunecată, îngustă, un loc care mirosea a șoareci, a mucegai și a cocleală. Capul o durea de parcă fusese lovit cu un ciomag și greața îi invadase stomacul. Pete întinse pe tot corpul îi spuneau că era vînată și unde nu aveau julturi, pielea părea rașchetată.

Charlotte vru să se ridice, dar era legată și cînd se mișcă să-și dezlege gura, descoperi că și mîinile îi erau legate. Lacrimi de frustrare și de teamă îi ardeau ochii.

„Ai vrut o aventură, se dojeni ea. O ai!”

O amenința isteria, dar Charlotte nu se predă. Știa că era crucial să nu intre în panică; trebuia să mediteze calm și să încropească un plan de evadare.

Oricum, în loc să se gîndească la o strategie, se gîndi la Bettina. O luaseră pirații și pe ea? Charlotte se cutremură gîndindu-se la cît de îngrozită era fata dacă așa se întîmplase și remușcările o năpădiră. Dacă Bettinei i se va întîmpla ceva, va fi doar din vina lui Charlotte și a nimănui altcuiva. Își bătuse la cap tovarășa să viziteze souk-ul și rezultatul ar putea fi tragic. O altă avalanșă de furie umplu gîtul lui Charlotte și înghiți. Dacă își păstra cumpătul, putea fi în stare să o găsească pe Bettina. Pe de altă parte, s-ar putea să nu-și mai vadă prietena niciodată. Minteia lui Charlotte se umplu de imagini colorate și oribile. Pretinsese adesea, în intimitatea minții ei, că era o cadîină, avîndu-l drept sultan pe Patrick Trevarren. Era un joc nevinovat care îi încălzea coapsele și îi aducea o roșeață frustrată în obraji, dar să înfrunte în realitate sclavia albă, asta nu mai era un vis de școlăriță. Desigur, nu va fi vîndută bărbatului la

care visase în toți acești ani o, nu. Va deveni, cu siguranță, proprietatea unui proxenet sau concubina unui mizerabil transpirat și soios, care o va evalua la valoarea unui cal sau a unui cîine.

Charlotte se gîndi la căminul ei din Quade Harbor, de pe malurile verzi ale lui Puget Sound, unde tatăl ei deținea și conducea cea mai mare fabrică de cherestea de pe teritoriul statului Washington. Brigham Quade era un bărbat cu păreri foarte ferme, cu nici o înclinație spre fleacuri, dar Charlotte nu se îndoise niciodată de dragostea lui, nici măcar pentru o clipă. Ea și sora ei, Millie, știuseră întotdeauna că și-ar fi dat viața numai ca să nu li se întîmple ceva vreuneia dintre ele, și, din cauza acestei certitudini, crescuseră încrezătoare și sigure.

Lydia, mama lor vitregă, le învățase să fie femei puternice, să nu se teamă să riște și să-și lase inteligența la vedere și, în cea mai mare parte, aceste trăsături o ținuseră pe Charlotte în formă. Pînă în acea dimineață, dacă într-adevăr existase acea dimineață, cînd se trezise cu ideea de a-și pune rochie lungă și văluri, ca să cerceteze interzisul souk.

Charlotte și-o imagina pe Millie, frumoasa și spirituala ei soră, îmbrăcată în rochia albă și dantelată de mireasă, cu ochii strălucind de dragoste și de emoție. Și-i imagină pe rînd pe cei cinci frați ai ei și îi duse dorul fiecăruia în parte. Numele lor erau înscrise în inima ei: Devon, Seth, Gideon, Jacob, Matthew.

Existau șanse mari să nu-i mai vadă niciodată pe membrii familiei ei. Chiar și mai rău, cei dragi ar suferi după dispariția ei, iar părinții Bettinei vor fi

distruși. Fiica lor însemna totul pentru ei și, din cauza acțiunilor impulsive ale lui Charlotte, își pierduseră copila.

Disperarea ar fi năpădit-o cu siguranță pe Charlotte, dacă în acel moment nu s-ar fi ivit ceva la care să se gîndească.

Balamalele ușii scîrțîiră și o dîră de lumină apărură în întunecime. Apoi, un bărbat micuț intră în cameră. Purta un veșmînt arăbesc, dar asta fu tot ceea ce Charlotte putu să vadă în beznă.

Inima îi bătu de teamă și de furie neajutorată cînd acesta se apropie de ea, smulgînd-o de la podea și scoțîndu-i legăturile. El aduse o cană cu apă caldută și i-o apăsă nervos la gură.

Charlotte își înghiți vorbele incendiare, toate acele întrebări nebunești pe care voise să le pună și bău cu lăcomie. Căldura era mare și își dădu seama că era udă de transpirație.

– Cine ești tu? întrebă ea răgușit, după ce își potoli setea.

Bărbatul murmură ceva în arabă și, în timp ce Charlotte pierdu sensul cuvintelor, îi surprinse atitudinea. Răpitorul ei nu era aspru sau ostil; era indiferent.

– Ce e locul ăsta? izbucni ea, mai mult în efortul de a-l face pe arab să nu o mai lege, decît de a obține o replică pe care nu o putea înțelege. De ce mă ții aici?

Vizitatorul lui Charlotte țipă ceva la ea; ca și în conversația lor precedentă, remarcă faptul că nu avusese nevoie de traducere. Voia ca ea să tacă.

Ca să demonstreze acest lucru, el o legă la loc puțin mai strîns decît înainte, astfel ca o zdreanță murdară să-i taie colțurile gurii. Apoi o trînti cu

duritate, trimițînd-o direct pe podea. Pentru prima dată, o senzație ușoară, imperceptibilă, de legăare penetra ceața fricii și a furiei care o înconjura și își dădu seama că era în cabina unui vas. Faptul că identificase închisoarea îi aduse o ușurare, dar trebui, de asemenea, să înfrunte realitatea că evadarea va fi și mai dificilă.

Cum Charlotte își privea gardianul părăsind celula improvizată, era bucuroasă, de fapt, să poarte căluș. Cîrpa ținea în frîu invectivele grele și foarte colorate pe care le învățase în taberele tatălui ei. Chiar dacă nu vorbea englezește, arabul și-ar fi dat seama că era insultat crunt și puțină lui răbdare s-ar fi spulberat.

Charlotte se forță să tragă adînc aerul pe nas și să-i dea drumul ușor prin cîrpă. Orice s-ar întîmpla, trebuia să rămînă calmă, să aibă grijă să nu-și piardă cumpătul sau să-și arate teama.

Căldura din spațiul întunecos era densă și acum, că Charlotte știa că locul era o cabină, auzi zgomotul șobolanilor alergînd deasupra capului ei și forînd în alimentele depozitate în jur. Se cutremură și se rugă în tăcere să se întîmple un miracol.

Patrick oftă și se întoarse de lîngă parapetul lui *Enchantress*. De obicei, îi plăcea să privească ultima suflare a luminei zilei răsfrîngîndu-se pe suprafața strălucitoare a apei, dar în seara asta era preocupat.

Prietenul și primul lui ofițer, Tom Cochran, stătea în spatele lui.

– Navigam în timpul fluxului de seară, căpitane? întrebă el.

Era un bărbat cu o constituție robustă, de înălțime medie, cu un cioc de barbă sură, care îi acoperea jumătatea de jos a feței. Îmi închipui că tipul ăla, Khalif, așteaptă să ajungem la destinație cândva, diseară.

Patrick aprobă distrat. Fusese la școală cu sultanul în Anglia și Khalif îi era bun prieten, dar în acea noapte, perspectiva de a-i vizita luxosul palat nu-i surîdea ca de obicei.

– Da, spuse el cumva răgușit. Dă ordin să ridicăm ancora.

Cu asta, Patrick coborî pe puntea inferioară și intră în cabina lui personală, o cameră relativ mică, ce conținea un pat, un dulap, un scaun, și mai multe rafturi cu cărți. Nu făcu nici o mișcare să aprindă lumina, ci se lăsă să cadă într-un scaun, oftând lung.

Auzi țipetele membrilor echipajului deasupra, pe punte și pe greement, dar mintea îi stăruia asupra fetei răpite astăzi în souk. Ce avea de îl preocupa într-atît? Din nefericire, multe femei tinere și naive erau răpite adesea din bazaruri, de pe vapoare și de la colțuri de stradă în această parte de lume, și cele mai multe n-au mai fost văzute niciodată. Se auzi o bătaie în ușă.

– Intră, spuse Patrick în silă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, spuse bătrînul marinăr, aprinde o lumină. E întuneric ca-n iad aici.

Patrick se întinse să ia lampa atîrnată deasupra biroului său, înlătură sticla și aprinse un chibrit. Știa că expresia feței lui arăta în mod evident că fusese deranjat.

– Ce te frămîntă? întrebă Cochran, punînd o tavă cu mîncare pe birou, cu o bufnitură. N-ai găsit-o pe micuța dansatoare din souk, cea pe care ai pus ochii încă de cînd am ancorat?

Un val de neașteptată rușine îl trecu pe Patrick, deși nu-și putea imagina de ce. Era celibatar, la urma urmei, și nu trăda pe nimeni urmînd-o pe fată în cortul ei ca să se bucure de farmece-lei feminine.

– Am găsit-o, recunosc el, uitîndu-se în tavă. Stufat de miel, pîine neagră și ceai slab din nou.

Cochran chicoti și se făcu lejer, încrucișîndu-și brațele și sprijinindu-se de ușa încuiată, deși nu fusese invitat să rămîină.

– Nu-mi spune că nu te-a avut. Patrick refuză să onoreze afirmația aceasta cu un răspuns. Doar îl privi pe Cochran timp îndelungat, apoi rupse o bucată de pîine neagră și începu să mănînce.

– Cred că mi-am pierdut capul. Cochran rîse.

– Uită pentru o clipă că nici o doamnă nu l-a refuzat vreodată pe Patrick Trevarren. Dacă nu e dansatoarea, atunci ce te frămîntă așa de rău?

Patrick înlătură tava, și azvîrli pîinea lîngă farfurie.

– Asta e o lume fără milă, spuse el grav. Primul ofițer se prefăcu a fi complet șocat.

– Ei, asta e deducția ta, răspunse el ironic.

– Și eu credeam că aici sînt numai petale de trandafiri și aripi de înger. Cochran, spre deosebire de cei mai mulți din echipaj, era un om cu școală. De fapt, Patrick știa că odată fusese tutor la o școală de băieți din New York, deși prietenul lui nu vorbea prea mult de zilele de dinaintea aventurării sale pe mare.